

Tekst: ROB VAN OLM
Foto's: TON MOSHEUVEL,
PRIVÉARCHIEF

Soms ontmoet je iemand aan wie je een dankbare herinnering hebt. Een persoon die je heeft geïnspireerd, of wellicht je leven heeft veranderd en aan wie je altijd bent blijven denken.

Edwin Rutten

is in 1943 in Groningen geboren. Hoewel hij vooral jazz-zanger was, scoorde hij in 1964 een hit met 'Ik moet altijd weer opnieuw aan je denken'. Naast een omvangrijke carrière als zanger en presentator, onder andere tien jaar bij Omroep MAX, speelde hij in veel televisie- en theaterproducties. Maar de grootste bekendheid verwierf hij met zijn rol als Ome Willem in het VARA-kinderprogramma 'De film van ome Willem', met het combo van Harry Bannink. Hij treedt nu nog op met zijn verhalen met symfonieorkesten, geeft familie-jazzconcerten en maakt diverse podcasts.

Edwin Rutten

OVER TIDDE LUURSEMA

Van mijn derde tot mijn dertiende logeerde ik de gehele zomervakantie op de boerderij 'Het Hooghe der Boomen', in Gasthuizen, Groningen. Dat betekent dat ik twintig maanden van mijn jeugd, waarin de indrukken je het meest vormen, heb doorgebracht in een paradijselijke omgeving met paarden, koeien, kippen, varkens en een moestuin met alle soorten bessen. Maar ik leerde er ook dat er andere gewoontes waren, andere sociale klassen. Ik zie nog de aardappelrooiers op het land werken en hoe ze aan het eind van de week het bruine salariszakje in ontvangst namen. Ik bezocht hun kleine, sombere 'arbeiderswoningen', waar de geur van petroleum hing. Onvergetelijke beelden. Maar de mooiste herinneringen bewaar ik aan de zoon van de herenboer: Tidde, geboren in 1914, 29 jaar ouder dan ik en verstokt vrijgezel. Hij leerde me hoe daar het leven

was. Hij nam me mee naar de smid in het dorp. Leerde me paardrijden op de Belgische knollen. "Altijd naar de oren kijken, met een boog achteromlopen en altijd opzij van de voorbenen staan." Roggebrood eten met spek: "Daar word je sterk van." Hij leerde me met een tractor rijden, ik mocht zelfs met de auto op het erf rijden. We bezochten

paardenkeuringen tot in Duitsland toe. Tussen de middag aten we warm van een bord tuinbonen dat midden op tafel stond, en doopten onze vorken in de vette jus. De klokt tikte en de mensen zwegen in de avond. Aan het eind van de vakantie, op 28 augustus, bezochten we het Stadspark voor de herdenking van het Gronings Ontzet, waarna hij me naar de trein bracht. Dan zag Tidde er piekfijn uit, gekleed in pak, met Berken haarwater in de krullen. Dankzij Tidde heb ik gezien dat er andere mensen waren dan die ik in Amsterdam op het gymnasium kende. Daar ben ik me altijd bewust van geweest. En nog. Later bezocht ik regelmatig zijn mooie siertuin in Eppenhuisen, waar hij me op de bloemen en planten wees. Verleden jaar ben ik naar de knoestige begrafenis geweest van zijn zuster Trui, de laatste van de familie die in leven was. Weinig woorden, maar met een hoog soortelijk gewicht.

'In die vakanties leerde ik een andere wereld kennen'